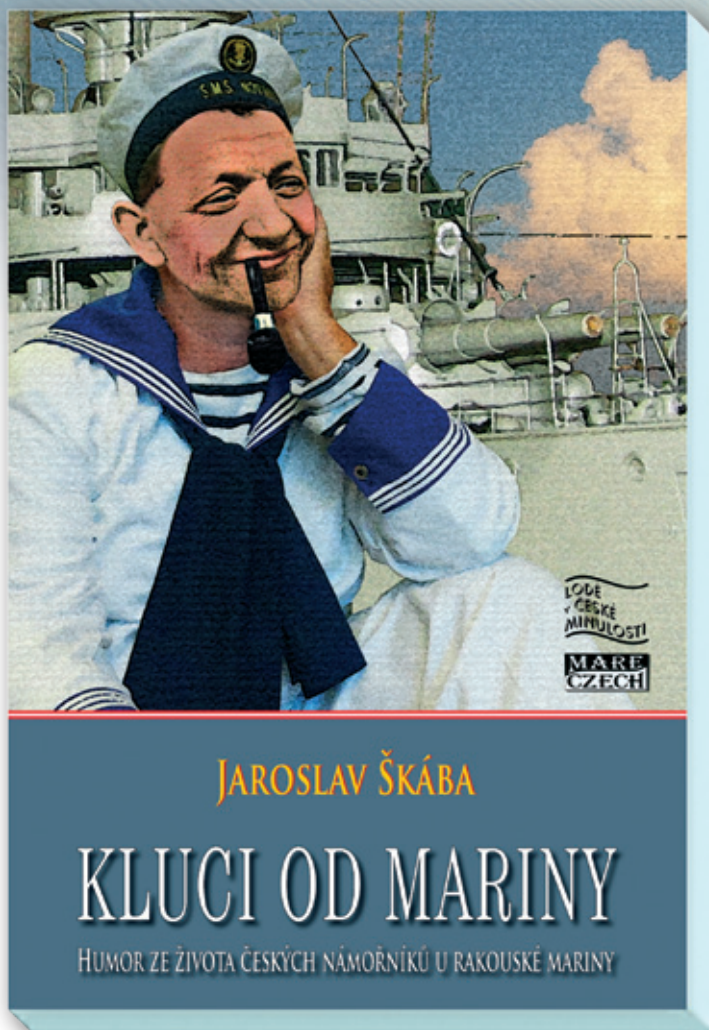

MARE CZECH

Nakladatelství Mare-Czech představuje titul:

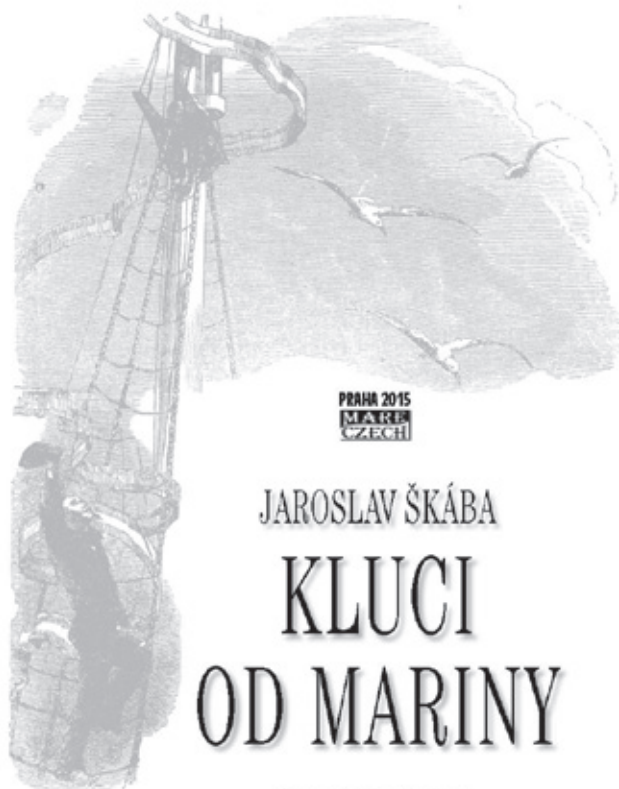

Jaroslav Škába
Kluci od mariny
Humor českých námořníků
v rakouské marině
počet stran 142
vazba brožovaná
běžná cena 249 Kč,
naše cena 232 Kč,
cena K“M“K 217
ISBN 978-80-86930-81-7

Jaroslav Škába, původem z Prahy z rodiny bývalého námořníka, se narodil 5. ledna 1884. Již v raném věku procestoval celou Evropu a obchodní loď v Le Havru s kursem do Jižní Ameriky mu otevřela cestu i do celého světa. Dálný východ poznal již jako dobrovolník v rakousko-uherském námořnictvu na křižníku „František Josef I.“. Z této tři a půl roku dlouhé cesty později vznikla kniha „Boxeři v Šanghaji (1938). Své námořnické začátky popsal s pábitelským humorem v knize „Mořští flamendři“ (1939). V témže roce své vzpomínky završuje v knize „Kluci od mariny“. Tímto titulem i nakladatelství Mare-Czech uzavírá sérii „škábovek“ věnovaných službě v K.u.K. marině. Snad i vám zavoní dálkami a romantikou a odlehčenou formou – neboť ne nadarmo je autor někdy označován jako Švejk v námořnické uniformě – připomene něco z námořní historie. Ještě dodejme, že i další dílo autora je z námořnického prostředí – „Štěstí za oceánem“ (1941) o dobrodružství dvou mladých českých chlapců na moři, a román pro ženy „Budeš ženou námořníka“ (1942). Novým vydáním „Kluků od mariny“ si též připomeneme 70 let od úmrtí autora – Jaroslav Škába zemřel v Praze 23. června 1945 ve věku 61 let.

Vás -
Jar. Škába
Vysvětlil nám

PRAHA 2015
MAREK
CZECH

JAROSLAV ŠKÁBA

KLUCI OD MARINY

HUMOR ZE ŽIVOTA
ČESKÝCH NÁMOŘNÍKŮ
U RAKOUSKÉ MARINY

PRVNÍ DEN NA VÁLEČNÉ LODI

Všichni moštní vltci u rakouského válečného loďstva začínali v námořnických kasárnách v Pulji osmidedenní rekrutní školou. Tam je učili chodit, salutovat, hmaty a „reglamá“. Pak byla slavná prohlídka, přisaha a teprve si mohli nováčkové navléknouti na čepici černou stužku se zlatým nápisem – „K. K. Kriegsmarine“ – ten den smělí poprvé z kasáren.

Nyní začínal námořnický výcvik. Hned druhého dne byli naloděni na různé školní lodi a přiděleni do různých kursů. Těch bylo asi třináct: dělostřelecký, torpédo, miny, kormidlo, strojná, elektro, potápěčský, hudba, sanita, kuchyň, proviant a bůh ví co ještě. Pouze palubní mužstvo a topiči, kteří kurs prodělávali, byli naloděni hned do eskadry a zde poznali, že je v Pardubících perník. Když je dopravili na loď, u lodních schůdků je vítala dvě lodní strašidla – profous s knížkou a bocman s červeným nosem – dvě nejobávanější šarže na lodi. Začalo třídění, zapisování a číslování. Profous jim dával čísla: lodní, baku (stolu), brandy (visuté lůžko námořníka), čumy, děla, dále asi dvacet různých čísel a míst, kde má být, když se loď potápí, když má díru, když se loď opouští, když se střílí nebo nestřílí – vypadalo to věru jako seznam bomboly.

Nejdůležitější byla první dvě čísla: brandy a baku, aby věděl, na čem bude spát a kde mu dají menáž. Ostatní už mohlo počkat. Někteří se je nenaučili ani za půl roku. Pak museli ze svých pytlů vybrat veškeré své uzlíčky a poklady a do dna pytle našroubovat mosazný štítek s lodním číslem. Profous jim rozdával nové stužky se jménem lodi, na kterou byli právě naloděni. „Kriegsmarine“, kterou si teprve včera tak hrdě navlékali, musela do pytle. Pak nastrkali všechny svoje uzlíčky zpět do pytlů, jen si miskou na jídlo a plecháček na víno, lžici a vidličku nechali venku a odnesli do – baksšafetle – (číslovaná bednička stolu). Pak sebrali své pytle a nějaká šarže je odvedla do místnosti pro pytle, kde je nastrkali do očíslovaných příhrádek. Tím bylo nalodění ukončeno a od tohoto okamžiku stal se nováček pouhým lodním číslem, kterým musel na každé zavození odpovídat. Pro Chorvaty, Dalmatince,

Bosňáci, Italy, cikány a Turky, kteří jakživi německy neslyšeli, byl to tvrdý ofísek, než se naučili vyslovovat svoje – „šifsumero“. Bylo to také těžko k poznání, když začal křičet: „Švajuntrššumajek“ – to mělo být 296!

Pro zbytek dne byli volní a bylo jim řečeno, aby si podle svých známů obhlédli všechna ta svá místa a čísla svého určení a trochu se orientovali na lodi.

Nuže, pošlyšte, jak vypadala taková orientace. Šel na příď, ale sotva tam vlezl – už ho hlal „marsgašt“ (kaprál), který tam měl inspekci, s velkým křikem „Forne fraj!“ (Příď opustit!) Pryč odtamtud! Poděšen utíkal do „untrkastli“ (krytá část paluby), kde se klackovala spousta námořníků a nic nedělala. Ale sotva tam vlezl, už jiný „marsgašt“ na něj zařval: – „Untrkastli fraj!“ – tam se směl zdržovat pouze strážný oddíl. Vyběhl po nějakých schůdkách nahoru na nějaký můstek a v ústrety mu zahřmělo: „Komandobrücke fraj!“ (velící můstek). Chudák šel po schodech jako po toboganu, až se mu od kalhot zakoufílo. Než se zvedl, slyšel hrozivý štěkot palubní inspekce – „Bakbord levá strana loď fraj!“, protože ji právě zametali. Zastavil se až na „achtru“ (záď) a tam mu někdo šeptal do ouška, dív mu buhínek nepravsk! „Acht fraj!“, protože záď byla vyhrazena jen důstojníkům. Hrne si to zpátky po „Štajerbord“ (pravá strana loď), ale tam už nějaká nosatá šarže píská: – „Štajerbord fraj!“ – to již zase metli pravou stranu paluby. Utíká na „bakbord“, která je nyní volná a celý utrácený se opře o „bordvand“ (lodní stěnu).

Bohužel, dechu nenabral, spíše se mu zatajil, neboť spatřil nějakou obludu, která se na něj řítila s provazem v ruce a burácela „Pitúra fraj!“ Byl to pan palubní mistr a druhá nejmocnější šarže po bocmanovi. Ten vždy vyskakoval, když spatřil, že se nějaký námořník opře o „pitúru“ (barvu) a umazal mu ji. Rekrut ovšem nevěděl, co je to „pitúra“, stačil mu však pohled na napřážený provaz. Ještě štěstí, že zrovna před ním byly schůdky do podpalubí, a pak soudil, že už je na palubě dostatečně orientován – nebylo tam už žádné místo, odkud by ho ještě nevyhodili. Proto se bez dlouhého rozmyšlení vrhl ke schůdkům a následoval tobogan číslo dvě.

Octl se v „baterii“ (tak se nazývalo první podpalubí) – a seděl uprostřed nějaké školy, ve které pan instruktor zasvěcoval lidi od kormidla do tajemství Morseových značek. Každý měl v ruce dva praporky, ale nováček je pojednou cítil všechny na svých zádech, zdálo se mu, že je na mlátě a on že je žitem. Při rytmických dopadech praporků na hřbet slyšel skandování: „Bak – bord – fraj! Bak – bord – fraj!“ Zastavil se až ve „forbaterii“ (pod příď) – tam bylo šero a žádný tam. Díky bohu,

6

zde si trochu oddechne! Byl ihned ze své bláhové představy vyveden. Z přítní se vynořila inspekce, která mu hlasem velkým zvěstovala „Forbateri fraj!“ a ještě k tomu učinila posunek, jako by si chtěla dát gól, což pobídlo našeho rekruta k dalšímu startu. Vzal to nyní v baterii po „Štajerbord“ – tam bylo hodně námořníků. Než však mohl zabrzdit, byl zapleten mezi nějaké dráty, po kterých se pohybovaly plechové tabulky s terčem. Slyšel, že mu kolem hlavy hvízdá kulička a hned nato se rozplála o plechovou tabulku. To se dělatřel ně-li střílet do polyblivého terče. Teď se zdálo uštvanému rekrutovi, že je to celá armáda „inspekciů“, která na něj řvala: „Štajerbord fraj!“ Mezitím zaslechl ještě zuřivé výkřiky: „Magarac!“ „Maladetto asino!“ (proklátý osle!) – tomu také nerozuměl. Nezdřoval se však dlouho, aby si to nechal přeložit do mateřštiny; naopak – zapnul čtvrtou rychlost a – tobogan číslo tři. V polovici schodů dohonil nějakého špimavého torpedistu a v tom spěchu ho svezl s sebou. V malém zlomečku vteřiny přistáli na pancéřové podlaže nějakého koridoru tak tvrdě, že žádný z nich nemohl rozpoznat, zdali ty jiskry v jejich očích povstaly křesáním jejich hlav či bot. Když se oba octli opět na nohách, zpozoroval nováček, že jeho spolucestující se mu chce strefit do nosu. Proto považoval za vhodnější pokračovat ve své orientaci pochůze opět sám, bez doprovodu. Přidal plyn.

Slyšel za sebou dupot a křik. Napadlo mu, že se ten pán chce snad doleštěně představit – soudil však, že to tak tuze nospěchá jako on sám. Potom se octl v nějaké místnosti, kde bylo plno námořníků, torpéd, aparátů a plno roztočivých věcí – nemohl se však podrobnostmi zabývat, neboť slyšel za sebou horký dech svého spolucestujícího a hned slyšel celé moře hlasů „Torpedoraum fraj!“ (torpédovna).

Ano, teď už věděl, co to znamená fraj. A na druhé straně byly také nějaké dveře. Octl se zase v koridoru, tentokrát na „bakbordě“, za sebou neslyšel už nikoho. Pro jistotu držel několik okamžiků tempo a pak se díval celý vyjevený. Místnost plná námořníků. Bavili se a každý držel v ruce půllitr vína. Tohle to přece nemohla být žádná škola? Nebyla, byla to „dišpenze“ (lodní kantína) a společně zde shromážděná byla vybraná elita práce se štítících ulejků, kteří si zde připíjeli na těžkou práci – těch druhých. Tohle bylo něco pro našeho rekruta. Měl už jazyk vyplazený jako mlékařský pes a taďy prodávající víno. V tom okamžiku otfásla se celá „dišpenze“, jako by torpédo explodovalo. To řval sám lodní profous, který z čista jasna se mezi nimi objevil.

Profous však nekřičel – „Dišpenze fraj!“ – naopak – volal – „Co – sta tuďi fermo – ales štěhn blažbn, ale cum raporti!“ (Všichni zřstat stát – všichni k raportu!)

7

Rekrut nemohl pochopit, že to udělalo jenom takhle – frrrr – po schodech nahoru a „dišpenze“ byla prázdná. To měli ti pánové při tom ještě tolik času, že každý ten svůj půllitr dorazil. To bylo neuposlechnutí rozkazu, za tohle budou jistě všichni pověšeni. Inu, rekrut nevěděl, že tohleto se dělo v „dišpenzi“ padesátkrát za den. Profous šel se sám natáhnout, věděl, že všichni utečou. Pustil se do „dišpenzéra“, že to ví, že mezi dnem nesmí nic prodávat a pak, když utekl poslední „Jump“, obrátil do sebe připravený půllitr a říkal, že je to naposled. Ještě jednou a dá zavřít „dišpenzéra“. Za půl hodiny přišel dělat do dišpenze pořádek pan „torpédomajstr“, pak pan „kšicmajstr“, „minenmajstr“ a zas pan profous – historie se opakovala. Ovšemže žádný z těchto pánů ten půllitr nezapltil, to bylo za „dělání pořádku“.

Jediný, kdo uposlechl jeho rozkazu, byl náš rekrut a profous ho zpozoroval až teprve, když byl se svým půllitrem hotov. A že toho rekruta zabije a napřáhalo na něj sklenici. – Ubohý „konškrit“ to bral za berou moud a pak už byl také hotov. Pak už přesně nevěděl, kde je, jen tak v mlhách věděl, že běhal nahoru a dolů, dopředu, dozadu, slyšel ještě spoustu slov, co všechno je ještě „fraj“, pak lezl na nějaké uhlí, hned zas se hrabal v popelu, někde se motal mezi municí a někdo ho chtěl probodnout, až konečně se dostal opět na palubu pod „untrkastli“.

Když se trochu vzpamatoval, chtěl si na uklidnění zapálit cigaretu, vždyť všichni kolem kouřili, vytáhl z kapsy zápalky – a dostal pohla-vek. Nejblížeji námořník mu zápalky vyrval z ruky, schoval do kapsy a na rekruta spustil bandurskou, zdálo se, že za tohleto může dostat tři neděle garnisonu. To ovšem rekrut nemohl vědět, že námořník na lodi nesmí u sebe mít zápalky, aby snad někde něco nevyvedl, neboť válečná loď je – prachárna. Utřaný rekrut začínal chápat, že jeho život jako námořníka nebude nikterak jednotvárný.

8

PROČ SE FRANTA BARTOŠŮ NESTAL RAKOUSKÝM ADMIRÁLEM

Malé příčiny – velké následky. Nebýt toho, že Frantu hned při prvním urlábu z kasáren sebrala patrola, moh' být Franta admirálem. Z krátkosti byl Franta naložen na „Adrii“ – kde v šestiměsíčním kursu artileristů měl vniknout v taje kanonýra Jabůrka, a když byl zařazen do čtyřicáté české třídy a mezitím poznal, co to znamená – mytí paluby – a uvázat „brandu“ – přišla první neděle a Franta směl poprvé do Pulje na dovolenou. Došla smostatně, bez doprovodu, do které hospody chtěl, a až do desáté hodiny večer byl svobodný člověk.

Byl připraven, všechno přesně podle předpisu, námořnické knoflíky se mu blyškaly, že by s nimi mohl pouštět zlatá prasátka, a staže ještě něco upravoval a kontroloval, čert nikdy nespá, a když byl službu mající důstojník špatně naložen, stačila nepatrně posunutá čapka – vystoupit – a bylo po dovolené. Konečně když se dostal i přes toto nejnebezpečnější úskalí a profous ho v kněžce zaškrtil modrou tužkou, octl se na mše a pak na silnici vedoucí kolem arsenálu do Pulje. Připadal si jako náhle na svobodu propuštěný vězeň. A co všechno bude dělat – co si všechno koupí, hlavně pohlednice a samé lodi, pokud možná, jak střílí, a všem bude psát – to budou kluci doma koukat, a ovšem, nejdřív se nechá fotografovat, dozvěděl se adresu fotografa, který má k dispozici ranžirované (extra) mundúry – nějaké medaile i poddůstojnickou čepici s emblémem a bajonetem, půjč i rukavice.

A Franta již v duchu viděl svoji fotografii v uměleckém postoji, se založenými rukama jako Napoleon, škoda, že to není možné, aby na tom linci byly vidět také tři hvězdičky, to by ho musel brát ze zadu, pak by mu zas nebylo vidět do obličeje.

Franta vyřlapoval a nezapomínal při tom salutovat. To jim kladli ve škole nejvíc na srdce – zdravít všechny své představené, to byla první podmínka zdatnosti rakouského válečného loďstva. Ono se to řekne – všechny svoje představené – ale kdo to všechno je?

9

Anglického kapitána a českého muzikanta nejdeš v celém světě. Tento názor je ustálen u všech kosmopolitů. Správněji by se mělo říci u všech světoběžníků a filinků, kteří z různých příčin obtěžují celou zeměkouli. Našel jsem české muzikanty snad všude a za okolností vesměs podivuhodných.

Přijeli jsme do jihoamerického přístavu Bahío Blanca. Právě tam byla velká paráda válečného loďstva. Asi šest starých plachetních korvet deřlovalo kolem starého, bůhví odkud vyřazeného křižníku, na kterém byl pan admirál. Oslavovali nějakou novou revoluci. Jakkživ jsem neviděl takovou vlajkoslávu jako tenkrát. Kde jaké místečko na stěžních, ráhnech, provazech a na zábradlí, všedno bylo ověšeno vlajkami.

A ty uniformy!

Bylo vlastně těžko rozeznat, který z těch hrdinů je admirál. Každý byl ověšen spoustou metálů; rukávy, ramena, prsa a čepice samé zlatem, šerpa a fábor. Červené lampasy na kalhotách měl každý, a že byli všichni boši, to by konečně nevadilo, to je takový námořnický zvyk. A také jsme jim záviděli, že nemusí dělat žádné „ksichtvašen“ (mýt si obličej), protože byli všichni černí, rudí, žlutí nebo bronzoví a na tom není špína vidět.

Na admirálské lodi hrála muzika v jednom kuse. Bůh mě netrestej! To byla muzika! Zprvu jsme mysleli, že je to bubnová palba na přední zákopy nebo vytí hladové smečky psů. Pak začalo ucho vnímat tóny a rozpoznávat melodie a konečně jsme tomu přišli na chuť. Někdo tvrdil, že je to valčík – Na modrém Dunaji! – jiný, že je to čardás a já jsem se s Frantou Koudelkovým vsázal, že je to „Náš týý lóuce zóblenyý!“ – A všichni jsme měli pravdu. Bylo to potpouri; jenže to hráli všechno dohromady a najednou a dokonce každá písnička byla slyšet třikrát. To některý muzikant se o nějaký takt zdržel, jiný zase pospíchal a ostatní se drželi zlaté střední cesty.

Druhého dne ráno jelo nás několik s člunem na břeh pro čerstvý proviant. Podle ustáleného zvyku hledáme napřed, kde bychom se posilnili. Jak se tak radíme, ozve se z krčmy naproti nám bezvadně na křídlovku: „Na bílé hoře sedláček oře!“

„Jstenek!“ – povídá Jarla Novák a už se hrneme dovnitř. Bylo tam asi deset chlápů v pestrých uniformách a – všichni v transu. Byly to trosky admirálské kapely. Chlap, který troubil na křídlovku, stál na stole.

„Dobře to foukáš!“ křičí na něj Jarla česky a chlap sebou trhnul, přestal foukat, skočil se stolu a hrne se k nám.

A pak už to je všude a vždycky stejné. Divení, že jsme také Češi, objímání, vyprávění a připíjení na zdraví, až si pro nás z lodi přišla patrola. Aní nesím, jak se náš kraján jmenoval. Zapomněli jsme se ho zeptat.

Přijeli jsme do přístavu Čemulpa v Koreji. Stála tam čínská válečná loď. Také admirálská. Tahali jsme vlajky, hráli hymny, pak se kapitáni lodí vzájemně navštívili, pohovořili a někdy se také vystrojil banket na počest těch druhých. I námořníci se chodili dívat na cizí paluby; jaké tam mají kvartýry, kanony, jestli je ten jejich bozman také tak proháná a tak. Zjistili jsme, že bychom si to s panem admirálem mohli klidně rozdat. Měl na palubě jen několik starých desítek a sedmiček. Ale loď měl v pořádku, všude čisto jako sklo. Paluba a všechno ostatní se jen třpytilo. Kolem nás se kupili čínští námořníci a okukovali nás. Jak to tak všechno v naší české partě kritizujeme, přistoupí k nám starší Číňan s copem a s vousem, usmívá se a povídá česky:

„Pěkně vás vítám, krajani, a odkud jste?“

První se z leknutí vzpamatoval Poldo Vodrážka; zaklel italsky: „Hergot krucipísek, nuzlar! – voni jsou taky patriota?“ a potřásá mu rukou. A pak už se hrnou otázky na milého copáče jako lavina a jeden přes druhého mu podává ruku.

„A co tady prosímich děláš? Jak dlouho jím to trvalo, než jím narost ten cop? A proč taky nešilháte?“

„Číňan“ se smíchem ukáží naši zvědavost. Je to kapelník lodní muziky, slouží už dvacet let a je jediným Čechem u čínské válečné loďstva. Cop je ovšem falešný, ale musí jej nosit, ostatně stál pěkných pár dolarů. Zvykl si a vede se mu dobře. Jen s muzikanty má kříž; na muziku jsou prý vrtáci. Jmenuje se tady Peng-Ceng nebo tak nějak a znamená to „Dárce nebeské radosti“, ale v Čechách mu říkali Franta Kocourek. A jak se sem dostal? Pokrčil rameny a usmíval se: „No! – jsem tady, život je divný! – a jak vy jste se sem dostal?“

„No přeci!“ – a najednou se díváme jeden na druhého a – také krčíme rameny, neumíme odpovědět, opravdu život je divný a – jsme také tady, v Koreji v Čemulpu.

Muzikanti na rakouských lodích byli z padesáti procent Češi a nikdy nic nezakázali. Oni také měli příležitost trochu nahlédnout, jak to vypadalo po různých banketech na lodích i v přístavech, kde musili účinkovat. A zažili leccos.

Ve válce dostalo jednou přístavní velitelství v Boco Kotorské depeši ponorky, že se vrací do Boky, kde měla svoji základnu. Potopila mnoho lodí a teď se vracela jako vítěz. Bylo nutno ji slavnostně uvítat. Bylo to však v noci a při tom ještě zlá hora. Na admirálském křižníku „Svatý Jiří“ sehnali pár muzikantů, naložili na tendr a jeli vstříc ponorce z přístavu až za mínové pole. Když se venku šťastně našli, začali všichni hvát: „Hip – hip – hurá!“ – pak se hrály hymny a pak muzikanti museli přelézt z tendru na ponorku, což při hoře není žádná legrace a na palubě ponorky musili stále hrát, což teprve už není žádný med. Muzikanti byli skoro všichni Češi i s kapelníkem.

Před válkou dojížděl na Brionské ostrovy u Pulje rakouský následník trůnu D'Este s rodinou a celou dvorní suitou. Pořádaly se slavnosti, bankety, benátské noci za účasti celé admirality a vysokých důstojníků. Rozumí se, že námořnická kapela nesměla při tom chybět. Jednou byl komandován na slavnost starý kapelník italské národnosti. Výborný muzikant, ale špatný znalec řeči. Sloužil již asi třicet let a za celou tu dobu se nemohl naučit ani německy. Rozuměl jen německým vojenským rozkazům a znal německy všechny názvy hudebních kusů. Ostatní kopal, jak to šlo. Ostatně byl na banketech již ostřílený a věděl, co mu vysokí pán, když se některý tak dalece smířil a oslovil ho, chtějí. Obyčejně to byla otázka, jak se právě hraný kus jmenuje nebo jak se jmenuje příští skladba. Někdy také odpověděl obráceně, ale žádné neštěstí se nestalo. Až tenkrát. Přistoupila k němu vznešená arckněžna; nechtěla nic vědět, jen jej blahosklonně pochválila, že se jí to líbí a ještě mu něco říkala. A chudák starý, celý popletený a vyklekaný, že ho oslovila arckněžna, nerozuměl a myslil, že chce vědět název příštího kusu. Tak se zašverval a kolkal:

„Was willet Du mein lieber Schatz – von Stephansplatz?“

Byl to tenkrát nový vídeňský šlágr, ale smysl jeho názvu dal by se přeložit do pražské češtiny jediné takhle: „Co chceš ty můj milý bobačku od Prašné brány?“

REDAKČNÍ POZNÁMKA

Jaroslav Škába, původem z Prahy z rodiny bývalého námořníka, se narodil 5. ledna 1884. Již v raném věku procestoval celou Evropu a obchodní loď v Le Havru s kursem do Jižní Ameriky mu otevřela cestu i do celého světa. Dálný východ poznal již jako dobrovolník v rakousko-uherském námořnictvu na křižníku „František Josef I.“. Z této tří a půl roku dlouhé cesty později vznikla kniha „Boxeři v Šanghaji“ (1938). Své námořnické začátky popsal s pábíteckým humorem v knize „Mořští flamendři“ (1939). V témže roce své vzpomínky završuje v knize „Kluci od mariny“.

Tímto titulem i nakladatelství Mare-Czech uzavírá sérii „škábovek“ věnovaných službě v K.u.K. marině. Snad i vám zavoní dálkami a romantikou a odlehčenou formou – neboť ne nadarmo je autor někdy označován jako Švejk v námořnické uniformě – připomeneme něco z námořní historie.

Ještě dodejme, že i další dílo autora je z námořnického prostředí – „Štěstí za oceánem“ (1941) o dobrodružství dvou mladých českých chlapců na moři (připravujeme k novému vydání), a román pro ženy „Budeš ženou námořníka“ (1942).

Novým vydáním „Kluků od mariny“ si též připomínáme sedmdesát let od úmrtí autora – Jaroslav Škába zemřel v Praze 23. června 1945 ve věku 61 let.

Redakční úpravy Škábova textu v tomto vydání jsou minimální, aby nebyl narušen osobitý styl vyprávění, a omezily se pouze na současný pravopis českého jazyka. Nemnoho redakčních poznámek je v textu uvedeno kurzívou v závorce.

OBSAH

1. První den na válečné lodi	5
2. Proč se Franta Bartoň nestal rakouským admirálem	9
3. První stráž u mariny	11
4. Námořnický uzel	13
5. Muž přes palubu	15
6. Ve strážném koši	19
7. Pomsta	23
8. Husa na stožáru	27
9. Hodný kapitán	31
10. Čin v mlze	35
11. Prádelní historie	39
12. Dva čeští námořníci a jeden policajt	43
13. Námořník – pověřivá bába	47
14. Vzpomínka z Tunisu	51
15. Potapěči ulejuváci	55
16. Na Ceylonu	61
17. Maganti	65
18. Dvacet stupňů v pravo	67
19. Indičtí kluci potapěči-akrobati	71
20. Tajfan	75
21. Generální ronda	79
22. Když si mořští vlci spletou loď	83
23. Loďní blázen	87
24. Noční letecký útok na přístav	93
25. Tři Silvestry za měsíc	95
26. Kia-čau	97
27. Nepovedená společnost národů	101
28. Tři mušketyři a černé neštovice	107
29. Výstraha mrtvého námořního telegrafisty	113
30. Dobrodružná výprava do nepřátelského přístavu	121
31. Linc torpédován	127
32. Mina v kursu	133
33. Ta česká muzika	137

KLUCI OD MARINY

JAROSLAV ŠKÁBA

Obálka Marek Příkrýl.

Grafická úprava a technická redakce Marek Příkrýl.

Jazyková redakce Andrea Vemerevová.

Sazba a litografie Mare-Czech.

Vydalo nakladatelství Mare-Czech,

Marek Příkrýl, Křivenická 426/42, Praha 8 – Činice,

e-mail: mare-czech@seznam.cz,

www.mare-czech.cz

jako svou 84. publikaci,

v edici Loď v české minulosti svazek 43.

Vydání 1., Praha 2015.

ISBN: 978-80-86930-81-7

Tisk a vazba powerprint s.r.o.

Jaroslav Škába, původem z Prahy z rodiny bývalého námořníka, se narodil 5. ledna 1884. Již v raném věku procestoval celou Evropu a obchodní loď v Le Havru s kursem do Jižní Ameriky mu otevřela cestu i do celého světa. Dálný východ poznal již jako dobrovolník v rakousko-uherském námořnictvu na křižníku „František Josef I.“. Z této tří a půl roku dlouhé cesty později vznikla kniha „Boxeři v Šanghaji“ (1938). Své námořnické začátky popsal s pábíteckým humorem v knize „Kluci od mariny“ (1939). V témže roce své vzpomínky završuje v knize „Kluci od mariny“. Tímto titulem i nakladatelství Mare-Czech uzavírá sérii „škábovek“ věnovaných službě v K.u.K. marině. Snad i vám zavoní dálkami a romantikou a odlehčenou formou – neboť ne nadarmo je autor někdy označován jako Švejk v námořnické uniformě – připomeneme něco z námořní historie.

Ještě dodejme, že i další dílo autora je z námořnického prostředí – „Štěstí za oceánem“ (1941) o dobrodružství dvou mladých českých chlapců na moři, a román pro ženy „Budeš ženou námořníka“ (1942).

Novým vydáním „Kluků od mariny“ si též připomeneme 70 let od úmrtí autora – Jaroslav Škába zemřel v Praze 23. června 1945 ve věku 61 let.

www.mare-czech.cz

MARE CZECH

